

Ladislava Horová

POHÁDKOVÉ PŘÁTELSTVÍ

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Ladislava Horová

POHÁDKOVÉ PŘÁTELSTVÍ

Ilustrace Zdeňka Študlarová

 pohádkové
čtení

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Ladislava Horová

POHÁDKOVÉ PŘÁTELSTVÍ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7565. publikaci

Ilustrace Zdeňka Študlarová
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2020

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Zdeňka Študlarová

ISBN 978-80-271-1525-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-1524-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-2514-2 (print)

Obsah

Předmluva	7
Vodník Eda	9
Eda neposeda	15
Trochu jiný domeček	22
Kočí návštěva	29
Sněhové cukroví	36
Sviť, měsíčku, sviť	44
Vodnické kouzlení	51
Ble ble ble	57
Štěňátka	63
Náhradní rybníček	70
Samá voda	77
Šťastné shledání	83

Předmluva

Jestlipak znáte rybník Svět? Kdo o něm ještě neslyšel, ať nevěší hlavu, já vás k němu do Třeboně zavedu.

Rybník Svět je veliký tak akorát a kromě žab a ryb v něm žije také vodník Eda. Je to ten nejzvědavější vodníček ve Světě. A právě jeho zvědavost mu jednou ke konci roku pěkně zavaří.

Nepřeskakujme ale páté přes deváté a začněme náš příběh pěkně od začátku...

Vodník Eda

Začínalo jaro a břeh rybníka Svět byl posetý sasan-kami a blatouchy. Hladina byla plná vodoměrek, nad vodou začínaly poletovat vážky. Starý vodník Pentlička nedávno odešel do důchodu a k mladému, zvědavému Edovi se rychle doneslo, že je v třeboňském rybníku volno. Do té doby neměl tu čest vodničit sám – bez dohledu maminky nebo tatínka. Vodnickou školu ale zvládnul hravě, tak na co čekat?

Eda se do rybníka nastěhoval v březnu. Jakmile se od kapra Šupiny dozvěděl, že se jeho nový rybník jmenuje Svět, usoudil, že už tam zůstane napořád. Vždyť kam by chodil, když už poznal celý Svět? To je prima, že už nikam nemusím, celý svět mám jako na dlani, říkal si.

Ryby se jeho rozumování smály a žáby pobaveně kvákaly: „Kvá, kvá, to se nám jen zdá. Že je mladý, nezkušený, to ho omlouvá!“

Kapr Šupina jenom kroutil hlavou. Žil v rybníku už hodně let, a tak už viděl ledacos. Byl to takový kapří hlídač. Eda byl moc rád, že ho v rybníku má. Všichni ve Světě totiž věděli, že dokud je Šupina v klidu, mohou si bezstarostně podřimovat nebo jen tak líně plavat u dna a hledat něco dobrého. Ale běda, když se Šupina splašil, to znamenalo poplach! Většinou pak v rybníku šplouchlo a pod hladinou přistál háček s velkou, tučnou žízalou. Většina ryb věděla, že je to past, ale našli se i takoví rybí zvědavci, kteří by pro kousek žízaly riskovali vlastní život. Rybáři se potom předháněli v měření svých úlovků a ze břehu se ozývaly výkřiky „Petrův zdar!“ nebo „To je ale macek!“.

Některé rybky měly štěstí, že byly ještě malé a rybáři je pustili zpátky do vody. Kapr Šupina se z jejich návratu pokaždé radoval, ale i tak je nikdy nezapomněl pokárat. To aby si na sebe příště dávaly lepší pozor.

Každý den ve Světě začínal vždy stejně. Sotva se vodník Eda ráno probudil, vykoukl nad hladinu, aby mu náhodou něco neuteklo. Pak buďto poslouchal legrační rybářské historky, anebo vylezl na svou oblíbenou rozvětvenou vrbu. Obzvláště za deště tam vydržel sedět celý den. Nemusel se totiž bát, že mu uschne jeho vodnický šos. A s radostí poslouchal, jak kapky deště tūkají o hladinu, líbilo se mu to víc než kdejaký bubínek.

Vrba byla vysoká, takže z ní bylo moc hezky vidět. Zvědavý Eda měl okolí jako na dlani. Za slunečného počasí vidával na protější louce hospodáře, jak seká trávu pro svoje zvířátka. Edovi se moc líbilo, jak si u toho vždycky prozpěvoval. Nejradši měl **Okolo Třeboně, pasou se tam koně**. To se vodník vždycky nejdřív jen pohupoval v rytmu, ale netrvalo dlouho a prozpěvoval si také.

„Nech konečně toho křiku, ty vodnický uličníku,“ napomínaly ho drzé žáby. Vadilo jim, že zpívá falešně. Eda si z toho ale pranic nedělal. Zpívání měl rád a hotovo.

„Začnu chodit ke kosům na lekce zpěvu a naučím se hezky zpívat, jen počkejte!“ sliboval jim se zdviženým ukazováčkem. Žáby se smály, až se za bříska popadaly. Nejspíš mu moc nevěřily.

Kosové zpívali vskutku krásně. Bylo je slyšet po snídani, obědě i večeři. Navíc většinou sedávali na vodníkově zelené vrbě, takže si Eda mohl jejich koncerty vychutnat pěkně zblízka. A tak se jednoho rána Eda osmělil a hned po příletu kosí rodinky začal s prosíkem: „Brekekule, hodní kosi, já vodník vás pěkně prosím. Naučte mě zpívat čistě, já to zvládnou, vím to jistě!“

Kosáci si zeleného mužíka chvíli zvědavě prohlíželi. Pak se slétli na jednu větev a o něčem se radili. „Tak dobře, my to s tebou zkusíme. Ale musíš poslouchat naše rady,“ oznámil nakonec Edovi kosí tatka. Vodník by jim slíbil klidně i kus modré hladiny, jen aby už s výukou začali.

„Nejdřív nám něco zazpívej. Ať víme, co je potřeba vylepšit,“ pobízela Edu kosí mamka.

„Óóóokolo Třéééboně, óóóokolo Třéééboně, pasou se tááám koně...,“ pustil se Eda s vervou do zpěvu a zpíval by moc rád až do konce, kdyby ho kosí děti nepřerušily.

„Nech toho, zavři zobáček,“ křičely na něho. Maminka je napomenula, že vodníci nemají zobák, ale pusou. Jinak s nimi ale musela chtě nechtě souhlasit. S vodníkem bude ještě hodně práce, pomyslela si.

„Neboj se, Edo! My tě zpívat naučíme,“ uklidňoval ho kosí taťka. „Ale nejdřív několik rad. Za prvé křičíš tak, že bys probudil sovu Rozárku, a to by nebylo dobré.“ Každý z okolí totiž věděl, jak moc umí být sova roz-zlobená, když ji někdo vyruší z denního spánku.

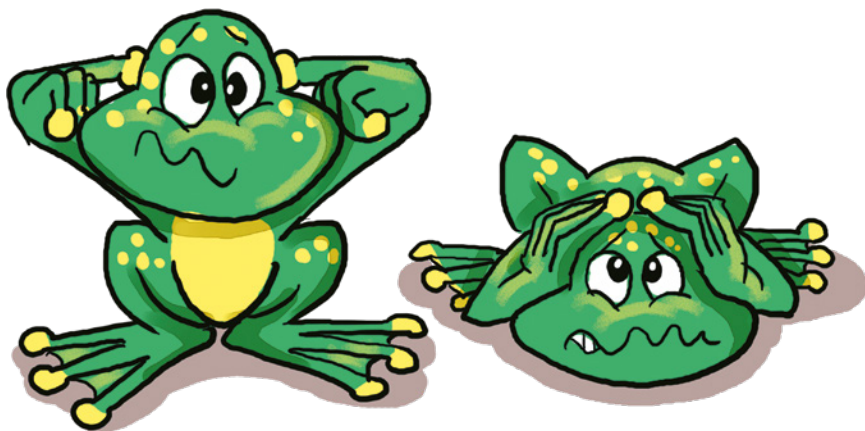
„Za druhé nejsi kos ani slavík, tak přestaň zpívat tak strašně vysoko. Pištíš u toho víc než kdejaká píšťalka,“ poučovala Edu kosí mamka. Zobáček si přitom scho-vávala pod křídlo, aby Eda neviděl, že nemůže udržet smích. Zato kosí děti, ty už se chechtaly z plna hrdla.

„Ale no tak. Posmívat se dokáže každý hlupáček,“ napomenul tatka kos svoji rozdováděnou rodinku. Kosí dětičky si jeho slova vzaly k srdci, hned ztichly a zabořily stydlivě hlavičky do mamínčina peří.

„Omlouváme se, Edo, už se ti nebudeme posmívat. My zase neumíme spoustu jiných věcí, které jsou pro tebe hračka,“ uznali kosí kluci a holky.

„Nebudu pištět ani hulákat,“ sliboval Eda slavnostně. Pro dnešek mu to stačilo. V krku ho pálilo žízni. Naučit se zpívat nebude asi jen tak, ale vodník si byl jistý, že to dokáže. Musí, není přece žádný padavka.

„Ještě budete valit oči, vy... kuňkalky jedny!“ pohrozil naposledy drzým žábám a pak s velkým šplouchnutím zmizel pod hladinou.

Eda neposeda

Jaro se pomalu přeměnilo na léto. K rybníku Svět se začali sjíždět turisté, a tak měl Eda hned o zábavu postaráno. Děti u břehu vesele výskaly a občas hodily míček do větší hloubky, než chtěly. To měl vodník rád. Vystrčil ruku z vody a mičudu jim hodil zpátky. Ale běda, když si toho všimla některá z maminek. To pak Eda pobaveně poslouchal vylekané hlasy svolávající děti na břeh. Bylo slyšet samé: „Viděli jste to taky? Holky, pobězte zpátky! Jiříku, ne abys plaval do té hloubky!“

O prázdninách se tu prostě nikdo nenudil. Jenže hezké časy nemohou trvat věčně. Na konci léta začala dětem zase škola a Edovi bylo najednou smutno. Nepřítomně se díval po okolí, když tu se najednou zarazil při pohledu na protější komín. „Kampak zmizela čapí rodinka?“ ptal se všech kolem sebe.

„Nezmizela, nezmizela, za sluníčkem odletěla!“ pokřikovala na vodníka Matylida, budoucí nevěsta žabáka

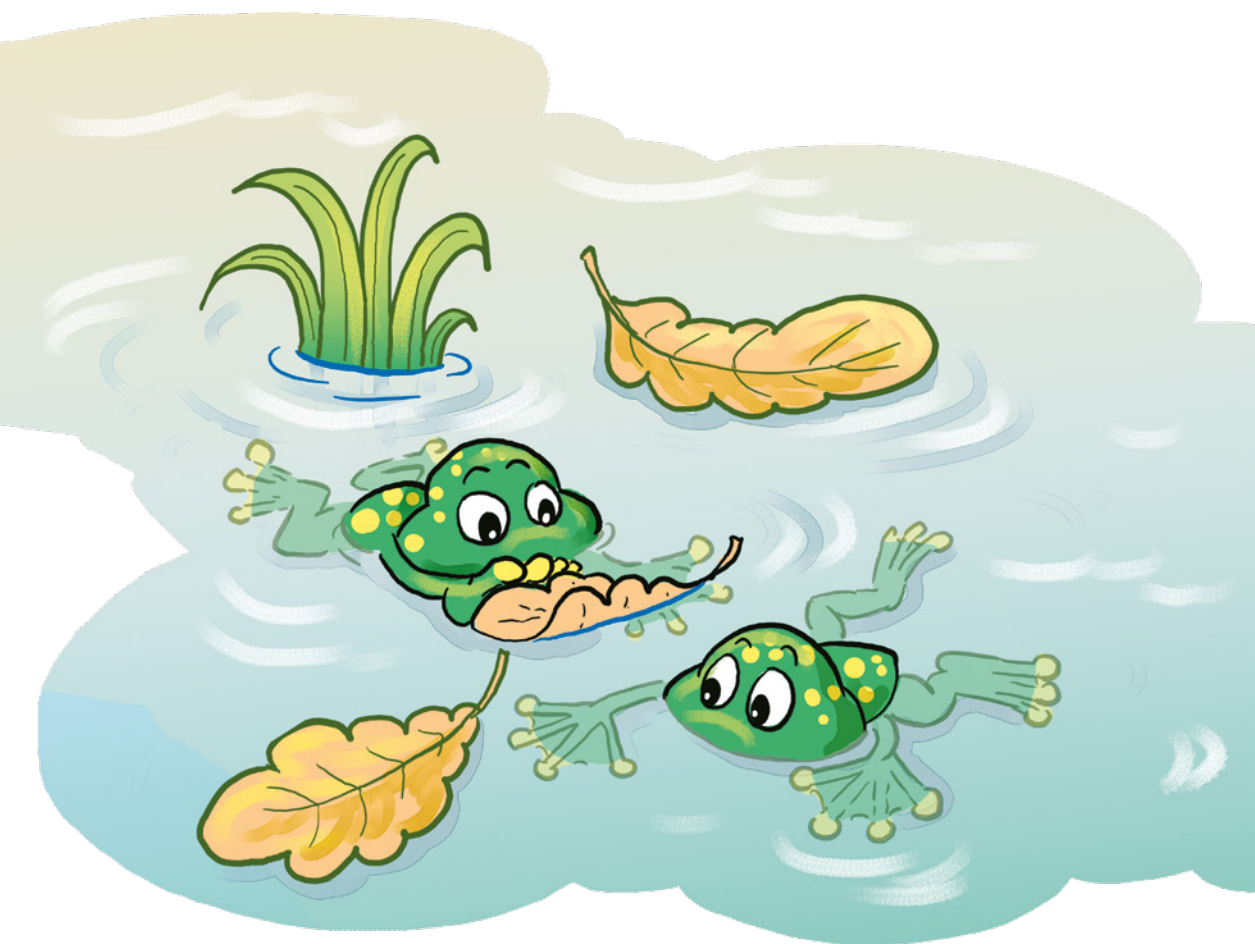
Vincenta. Celý rybník už se těšil na žabí svatbu, která se měla konat první jarní den příštího roku.

S přicházejícím podzimem se jara nikdo nemohl dočkat. S rybami přestávala být kloudná řeč a dokonce ani Vincent toho nenakuňkal tolik co vždycky. Jen smutně seděl v bahně na břehu rybníka a lamentoval: „Už aby bylo jaro! Už aby bylo jaro!“

Každý den byl totiž o něco kratší než ten předchozí. To proto, že léto vystřídal podzim. Lidé si posouvali ručičky na hodinách o hodinu zpátky, a tak se brzy stmívalo. Jen rybářům to nevadilo. Jejich sezóna už stejně skončila a nová mohla začít až příští rok.

Co ale ještě stihli, byl podzimní výlov rybníka. To se Eda jednoho rána probudil a zjistil, že mu voda ne sahá ani po uši. Rychle se sice zavrtal do bahna, ale spousta ryb takové štěstí neměla. Plácaly se na mělčině, až nakonec skončily ve velké kádi. Dokonce ani zkušený kapr Šupina kádi neunikl. Vodník z toho byl smutný. Nemohl se smířit s tím, že už svého kamaráda nikdy neuvidí.

Chtě nechtě si ale i Eda nakonec posunul ručičky na svém podvodním budíku. Byla to jeho oblíbená věc, dostal ho totiž od svého dědečka. Budík měl brčálově

zelenou barvu, a když bylo v rybníku úplně ticho, ozývalo se: „Tik tak žbluňk, tik tak žbluňk.“

Podzim byl krásně barevný. Na hladinu rybníka sem tam zalétl barevný lístek ze starého dubu. Žabka Matylda každý hned sebrala – prý si je schová na svatební stůl místo ubrousků. Sluníčko se ještě občas ukázalo, ale vypadalo to spíš, jako by se omlouvalo, že už je lenivé. Nebylo divu, o slovo se zanedlouho přihlásila paní zima.

Eda měl spočítané všechny kapry, sumce i cejny. Také inventura hrníčků proběhla bez potíží. Vodník začínal mít dlouhou chvíli, a to není dobré ani u dětí, natož pak u vodníků.

„Podívám se po okolí,“ rozhodl se zvědavec Eda jednoho dne. Z dlouhé chvíle jako by úplně zapomněl na svoje rozhodnutí, že zůstane navždycky ve svém Světě a nikam se už nebude trmáčet.

„Ach jo, ten náš vodník Eda, to je neposeda,“ kvákaly žáby ustaraně. Už dávno se na něho nezlobily kvůli falešnému zpěvu. Kosi totiž byli moc dobří učitelé, a tak vodník už koncem léta zpíval docela obstojně.

„Nechod' daleko, Edo. Víš, co by se mohlo stát!“ varoval vodníka Vincent.

Eda jenom kýval, jako že ví, i když si nebyl jistý, co tím vlastně žabák myslí. Možná, že kdyby se ho tehdy zeptal, mohlo být všechno jinak. On si ale vzal do hlavy, že půjde a hotovo. Žabák tedy jenom pokrčil rameny a zmizel pod hladinou se slovy: „Komu není rady, tomu není pomoci.“

Eda si naplnil kapsy zelenými řasami – ty jsou na vodnický hlad nejlepší – a vyrazil ze Světa. Nic dalšího si

nebral, protože plánoval, že bude do večera zpátky. Kvůli své nedočkavosti si vůbec nevšiml bíle ojíňených větviček na své oblíbené vrbě. Sluníčko už nemělo sílu hřát.

Paní zima se činila, jak jen mohla, a tak se stalo, co se stát muselo. Jak tak Eda chodil po okolí, ucítil, že ho nezvykle studí šos u mokrého kabátku. Raději se tedy vydal zpátky k rybníku. Cestou už spřádal plány, co si dá doma k večeři. Obalovaný rákos, nebo nakládané kořínky? Při představě lahodné večere se mu sbíhaly sliny a přidával do kroku.

„Nešel jsem tudy už před chvílkou?“ brblal si. Rozhlížel se ustaraně kolem sebe, ale známou cestu neviděl. Tma byla čím dál větší, a tak byl vodník nakonec rád aspoň za malý dřevěný domeček u lesa. Byla v něm suchá tráva a vypadalo to, že v něm nikdo nebydlí. Eda nevěděl, že je to krmelec.

„Tady bych se mohl chvíli zahrát,“ utěšoval se vodník a zavrtal se do voňavého sena. Hledání cesty ho asi hodně zmohlo, protože ve chvílce usnul, jako když ho do vody hodí.

Ráno bylo Edovi zase do zpěvu. Za světla se cesta vždycky hledá lépe než večer, a tak vodníček brzy